

være ligesaa lidt helbigt for ham. Jeg har til-
 ladet mig at nævne disse Ting, fordi jeg gjerne
 med et Par Ord vilde henlede Regjeringens Op-
 mærksomhed paa, om den ikke daaare og helst
 jo før jo hellere vilde tage disse Sæker under
 Overveielse. Jeg tror, at den herved vilde støtte
 Samfundet i det Hele og vilde bidrage til,
 at alle Borgere sølte sig endnu bedre stillede og
 endnu lykkeligere ved at leve her i Landet, end det
 nu er Tilfældet, og at man derved vilde frem-
 kalde en forøget Opfordring hos Alle, ogsaa hos
 den fattigste og ringest Stillede, til af at sin
 Magt og med Opoffrelse af alle Kræfter at værne
 om vort Lands vedvarende Bestaaen; thi det maa
 dog snart blive ham klart, at, naar vi virke paa
 denne Maade i Enighed indbyrdes, vil han aldrig
 ved at komme under noget som helst andet Land
 kunne naae at faae det, som vi ere istand til at
 byde ham det. Jeg tillader mig med disse Ord
 at anbefale ogsaa mit sidste Forslag til den høit-
 ærede Regjeringens Opmærksomhed.

Carstensen: Inden jeg gaar over til med
 nogle Ord at drøle ved selve det foreliggende
 Lovforslag, skal jeg tillade mig i al Korthed at
 gjøre Rede for den Opfattelse af Landstingets
 Stilling til Finantsloven, som leder mig i det
 Standpunkt, jeg indtager overfor dette Finants-
 lovforslag. Saaferst man ser Sagen fra en
 ideel Side, er det ganske vist uomtvisteligt, at vi,
 naar vi faae Forslaget ind til os, udelukkende
 maa tage Hensyn til dets Indhold og se bort
 fra de Strømninger i politisk Retning, som maatte
 bevæge sig i vor Kreds eller udenom os; men
 det er en Kjendsgjerning, at dette aldrig er sket
 og aldrig vil ske i det virkelige Liv. Saaferst
 Forholdene i de parlamentariske Forsamlinger ere
 gjørende og urolige, saaledes at de forskellige
 Partier staa i skarpt modsatte Leire, vil det aldrig
 kunne undgaaes, at Stemninger og Brydninger
 affpeile sig i en Lov, der som Finantsloven i
 mangfoldige, ja saa at sige i alle Retninger griber
 ind i hele Samfundslivet. Som Følge deraf vil
 Enhver paa sin Side indtage en iaagttagende
 Stilling, en Stilling, hvori, som Tscherning saa
 betegnende kaldte det, Mistænksomhedens Opfind-
 somhed vil gjøre sig gjældende hvert Dieblit.
 Som to Hæere, der staa kampfærdige overfor hin-
 anden, maa vogte paa enhver Bevægelse hos
 Modstanderen, saaledes ville de to Partier, der
 staa overfor hinanden, holde vaagent Øie med
 hinanden. Enhver, der gjør den ringeste Bevæ-
 gelse, maa vente, at der sældes Væder imod ham osv.
 Under slige Forhold er det klart, at Landstinget,
 naar det modtager Finantsloven, nøie maa overveie
 enhver Beslutning, det tager. Selv om det skulde
 have i sinde under Sagens videre Udvikling at

træde skarpt og bestemt op, maa det med største
 No vogte paa alle de indledende Skridt. Det
 maa undersøge Terrainet, det maa gjøre sig nøie
 Rede for Konsekventerne, og det maa vide med
 sig selv, om det kan stole paa sine Allierede, navnlig
 paa Stormagterne. Dersom der derimod er Fred
 og ingen Fare, dersom der er et godt og smukt
 Forhold mellem Representationens forskellige Led,
 skifter hele Forholdet efter min Opfattelse Ka-
 rakter. Da ere vi inde paa det parlamentariske
 Livs ene sande og sunde Grundlag. Forhand-
 lingen, og da er der ikke Spørgsmaal, om
 Forhandlingen skal indskrænke sig til det ene eller
 til det andet af Kamrene, men da skal Forhand-
 lingen gennemføres i alle sine Led. Naar man
 nu gaar ud fra, at denne Anskuelse maa til-
 lægges en vis Berettigelse, selv om man ikke
 finder den fuldstændig rigtig, er det givet, at det,
 det kommer an paa, er, at man klart gjør sig
 Rede for Situationen, og jeg tror ikke, at det
 er vanskeligt for Nogen, der har levet de
 senere Aars politiske Liv i Danmark, at se,
 at Situationen er i Diebliffet hverken en Krigs-
 tilstand eller en Fredstilstand, men at vi
 for Liden befinde os i en Vaabensstilstandspe-
 riode. Det er imidlertid en Kjendsgjerning, at
 Forhandlingen trædes allerfremst under en Vaaben-
 stilstand, og at en Vaabensstilstand i Reglen slutes
 for at forhandle. Det er ikke nogen Theori, jeg
 fremsætter; alle de Udtalelser, der ere fremkomne
 under den senere Tids politiske Udvikling, pege
 bestemt hen paa Forhandling. Jeg gaar altsaa
 ud fra, at vi befinde os i en Forhandlingens Tid,
 og at Intet af, hvad der foregaar, Intet af, hvad
 Landstinget gjør, kan og bør betragtes som andet
 end Ytringen af den Hensigt, at benytte Vaaben-
 stilstanden til at forhandle om de Punkter, hvor-
 om vi ikke ere enige med de andre Parter. Selv
 om der var den dybeste Fred i politisk Henseende,
 vilde man aldrig kunne gaa ud fra, at der vilde
 være Enighed med Hensyn til Finantsloven. De
 forskellige Partier gaa i mangfoldige Retninger
 ud fra saa forskellige Forudsætninger, at man
 aldrig kan være ganske enig. Det gjælder om —
 hvor elementært det end er, minder jeg dog der-
 om — det gjælder om at frembringe en Finants-
 lov, som nogenlunde er et Udtryk for de forskjel-
 lige Meninger, der herske i Rigsdagen. —
 Spørger man nu med dette for Øie, om den fore-
 liggende Finantslov er et saadant Udtryk for den
 fremherskende Opfattelse og Frugt af en alsidig
 Forhandling, maa man dertil svare, at den i
 Realiteten ikke er nogen Frugt af Forhandling
 mellem Folkething og Landsting, da den hidtil kun
 har været Gjenstand for Forhandling mellem Folk-
 thingets to Grupper og mellem disse Grupper og Regje-
 ringen, medens Landstinget hidtil har staaet
 udenfor Forhandling. Nu er først Landstingets